

Couleur Locale

Mooie kunst, maar niets verontrustends

Amsterdam is een mooie stad met mooie galeries waar mooie kunst vertoond wordt. Galeries tonen graag mooie kunst, want dat verkoopt goed.

Dat klinkt vanzelfsprekend, maar van de vooraanstaande galeries in de hoofdstad mag je meer verwachten dan kunst die alleen het oog behaagt.

Ontregeling, subtiliteit, provocatie – dat zijn de dingen waar je op hoopt als je de toonzaaftjes binnentreedt.

Bij de opening van het nieuwe kunstseizoen afgelopen weekend bleek deze hoop vooralsnog een ijdele te zijn.

In de galerie van Fons Welters ruikt het in elk geval lekker naar verse zaai. De jonge Belg Jan de Cock (26) maakte een grote, indrukwekkende installatie van houten blokken en wanden van spaanplaat in zacht groene en grijze kleurschakeringen. De Cock is de rijzende ster aan het kunstfirmanent, en dat weet hij zelf als geen ander.

Daar is niets mis mee, maar je vraagt je af waar de hoge verwachtingen van deze zelfverzekerde kunstenaar op gebaseerd zijn. Op

zijn redenaarstalent wellicht? Tijdens de opening vertelde hij aan een ieder die het horen wilde wat er zo speciaal is aan zijn werk: hij gaat verder waar modernistische helden als Mondriaan en Malevitsj ophielden. En dat doet hij in drie dimensies. Toch, de opwindende over de kunstenaar lijkt wat overdreven. Het werk is mooi, maar meer ook niet.

Kun je De Cock van valse bescheidenheid niet beschuldigen, anders is dat bij Jonathan Monk. Galerie Diana Stigter toont werk van hem dat ook voortbouwt op een stroming uit de kunstgeschiedenis, namelijk het conceptualisme. Monk is een meester in het subtiel de draak steken met onze verwachtingspatronen binnen zowel het dagelijks leven als de (kunst)geschiedenis, luidt het in het persbericht. Maar in het werk dat nu bij Diana Stigter is te zien, is er van die vermeende subtiliteit weinig te merken.

Een van de werken bestaat uit een saai dia van een bergwandelelaar die elke dag anders wordt geprojecteerd: ondersteboven, achterstevoren, et cetera. Met deze projectie speelt Jonathan Monk volgens de galerie 'met schijnbare nonchalance een spel met kunst, kunstenaarschap en kunstbe-

schouwing'. Ja, en een spelletje met de goedgelovigheid van de galeriehouder zou je daaraan kunnen toevoegen.

Op een steenworp afstand van Diana Stigter bevindt zich het Stedelijk Museum Bureau Amsterdam waar werk hangt van de Britse schilder Tim Stoner, winnaar van de Becks Futures Prize 2001. Stoner studeerde een paar jaar geleden af aan de Rijksacademie van Beeldende Kunsten en keerde dit voorjaar terug naar de hoofdstad om een serie schilderijen te maken onder de titel *The Power of Partnership*.

In het werk van Stoner speelt licht een dramatische rol. De figuren op zijn schilderijen baden in een fel licht waarvan de bron niet zichtbaar is en dat evengoed van een genadeloze zon als van een nucleaire ontploffing afkomstig kan zijn. Vooral de suggestie van dit laatste geeft de op het eerste gezicht vrolijke voorstellingen iets macabers.

De galerie Serieuze Zaken opent met werk van Jason Oddy. De Amerikaan maakt foto's waarop geen sterveling te zien is, terwijl we de plaatsen die hij vastlegt vooral kennen als plekken waar grote groepen mensen samenkomen: hotellobby's, conferentiezalen en sanatoria. Door de klinische wijze waarop Oddy de locaties in beeld brengt, krijgen de foto's soms iets unheimisch, soms iets melancholiek. De grote, haarscherpe opname van het verlaten, bouwvallige zwembad van het Moldova Sanatorium in Oekraïne is van een verstilde schoonheid.

Het is allemaal mooi hoor, daar in Amsterdam, maar de kunst verontrust haast niet. Moet dat dan zo nodig? Me dunkt.

Jonathan Monk. T/m 12 okt in Galerie Diana Stigter, Hazenstraat 17, Amsterdam. Di-za, 13-18u.

Jan de Cock. T/m 12 okt in Fons Welters, Bloemstraat 140, Amsterdam. Di-za, 13-18u.

Tim Stoner. T/m 20 okt in SMBA, Rozenstraat 59, Amsterdam. Di-za, 11-17u.

Jason Oddy. T/m 22 okt in Serieuze Zaken, Elandsstraat 90, Amsterdam. Wo-za, 12-18u.

Jason Oddy, z.t., 1999